

SMARTINE TEŽAVE

Stonoga Smarta je živela na drevesu s košato krošnjo. Ta je bila dom številnim živalim. Vsako jutro sta jo zbudila prelepo glasba ptičjega petja ter vonj lipovega drevesa. To so bila njena najljubša jutra. Sčasoma so ptičje petje preglasili novi, hrupni in zelo neprijetni zvoki. Iz dneva v dan je bilo bolj in bolj moteče. Pa še smrdeti je začelo.

Razburjena se je odpravila z drevesa. Komaj je prilezla do tal, že je zagledala cesto polno avtomobilov, motorjev, avtobusov in tovornjakov. Vsi so stali v koloni. Oblak izpušnih plinov jo je začel tako dušiti, da je panično iskala izhod iz te sivine. V tistem trenutku je v daljavi zagledala rešitev. Približevala sta se veliko in malo kolo.

En, dva, tri - hop! In že je pristala na zvoncu manjšega kolesa. Z njim je drvela mimo strašne kolone do hiše polne otrok.

Tam ni bilo motečega hrupa, glasnega ropota in smradu, ampak le otroški živ žav. Stonoga Smarta je najprej le opazovala dogajanje na igrišču. Starejši otroci so se vozili s kolesi in skiroji, najmlajši pa s poganjalci. Zagledala je gručo otrok, ki so plesali in veselo prepevali. Manjša skupina otrok si je zavezovala pohodne čevlje in pospravljala malico v nahrbtnike. Odpravljali

so se na pohod na bližnji hrib. Nekaj otrok je teklo, vsi pa so se prešerno smejali in zabavali.

»Gosenica, gosenica na mojem kolesu!« je navdušeno zavpila deklica.

»O, ne! To pa ne! Jaz že nisem gosenica. Jaz sem stonoga. Stonoga Smarta.«

»Kaj pa delaš na mojem kolesu? Le kako si prilezla nanj?« jo je vprašal deklič.

Smarta ji je povedala, kaj se ji je zgodilo. Medtem, ko ji je Smarta pripovedovala o svojih težavah, so se okoli njiju zbrali še drugi otroci.

Začeli so jo tolažiti: »Uboga stonoga. Tudi mi smo opazili, da je na cesti preveč vozil, ki nam kvarijo zrak.«

»Kaj res? Tudi vas to zelo moti? Kaj bi pa mi skupaj lahko naredili, da bi bilo na cesti manj vozil?« je Smarta vprašala otroke.

Otroci so hiteli odgovarjati.

»Meni so najljubša jutra, ko lahko v vrtec pridem s skirojem,« je rekel Jure.

»Midve z mami vsako jutro prideva peš, tudi ko dežuje,« je dodala Petra.

»Mene pa mami pripelje s kolesom,« je razložila Klara.

»Zanimivo! Zabavno!« je povzela Smarta navdušeno, »in bolje od stoječe in smrdeče kolone na cesti. Tudi jaz bi se rada znala peljati s kolesom in skirojem.«

Otroci so ji nemudoma odgovorili: »Z veseljem te bomo vse to naučili. Veš, Smarta, to je koristno in zabavno.«

Stonoga Smarta se je zamislila in rekla: »Otroci, čudovito! Tako pametno razmišljate. Če bomo vsi skupaj tako skrbno ravnali, bo mimo mojega drevesa kmalu vozilo manj motornih vozil.«